

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 11-A DUPĂ RUSALII
(Pilda datornicului nemilostiv)
SF. MC. FOTIE ȘI ANICHT

ÎNCHINARE LA MAICA DOMNULUI

Cultul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu a început odată cu urarea arhanghelului Gavriil, adresată în timpul arătării sale de la Nazaret, când i-a vestit că va naște pe Mântuitorul lumii: „Bucură-te, ceea ce ești plină de dar, Marie, Domnul este cu tine!”. Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul, a cinstit-o și ne-a învățat cum s-o numim: „Maica Domnului”. Pruncul Ioan, încă din pântecul maicii sale, „a săltat de bucurie” când Maria a vizitat-o pe Elisabeta.

Mântuitorul Hristos, Fiul ei, a cinstit-o pe Maica Sa în chip deosebit, fiindu-i supus și ascultător în vremea copilăriei. Mai târziu, la Cana Galileii, i-a împlinit rugăciunea, săvârșind minunea înmulțirii vinului doar la stăruința Maicii Sale. După această minunăție întâmplare, Biserica a numit-o pe Maica Domnului „rugătoare nebiruită”, adică nerefuzată de Hristos, Domnul. Poporul a prețuit-o încă din vremea existenței pământești a Fiului ei și Mântuitorului nostru. O știm din spusele femeii anonime pomenite în Evanghelia de la Luca (11, 27): „Fericit este pântecul care Te-a purtat și sânii de la care te-ai hrănit!”. La azul vorbelor femeii, Domnul a întărit afirmația ei: așa este, Maica mea este fericită! Însăși Fecioara Maria a profetizat: „Iată, de acum mă vor fericii toate neamurile”.

Această preacinstire, întâi într-o formă discretă, s-a manifestat public în decursul vieții Fecioarei Maria, dar și la puțin timp după moartea sa. Deci cultul Maicii Domnului a existat în Biserică înainte de Sinodul III Ecumenic din anul 431 de la Efes, cunoscând apoi o dezvoltare evidentă, după cum ne învață Teologia răsăriteană.

Prezența dintru începuturile creștinismului a cultului Maicii Domnului ne-o demonstrează și reprezentarea iconografică. O veche tradiție, confirmată în scris din secolul al VI-lea de către Teodor Citețul, ne spune că Sfântul Luca Evanghelistul a pictat mai multe icoane ale Fecioara Maria și câteva icoane ale Domnului Hristos.

Încă de la începutul secolului al II-lea, Sfânta Fecioară este pictată ținând Pruncul în brațe sau rugându-se cu mâinile întinse spre cer ori așezată pe un scaun. Cea mai veche înfățișare, descoperită în cimitirul Priscilei, datează de la jumătatea secolului al II-lea. Născătoarea de Dumnezeu apare aici așezată, cu Pruncul în brațe, în apropiere stând profetul Isaia cu rolul profeției sale în mâna stângă, iar cu dreapta arătând o stea, „marea lumină” pe care o profetise (Isaia 9, 1). În catacomba Sfintei Priscila găsim o altă reprezentare din secolul al II-lea a Fecioarei

Maria, în momentul Bunei Vestiri, stând pe scaun, iar îngerul Gavriil binevestind.

Încă din primele momente de viață ale Bisericii Sfinții Părinți ne oferă mărturii despre cinstirea Preasfintei Fecioare. De pildă, în epistolele Sfântului Ignățiu al Antiohiei (†107) găsim cinci texte care afirmă fecioria Maicii Domnului. Pe de altă parte, Sfinții Iustin și Irineu au vorbit despre maternitatea divină, purerea fecioria și rolul de nouă Evă. Și Origen († 254) sublinia maternitatea ei spirituală, iar Tertulian spunea că „greșeala pe care a comis-o Eva crezând diavolului, a reparat-o Maria prin credința ei în înger”. Sfântul Iustin, martirizat la sfârșitul secolului al II-lea, amintea rolul rugăciunii către Sfânta Fecioară pentru a-i veni în ajutor. Și din rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, trăitor în veacul al IV-lea desprindem rolul de ajutoare și mijlocitoare al Născătoarei de Dumnezeu: „Prea Sfânta Doamnă, Maica lui Dumnezeu, singura pură curată, sfințește gândurile mele, stăpânește-mi simțurile, pornirile, dă-mi înțelepciune”. De la Sfântul Ambrozie al Milanului aflăm că în timpul său fecioarele ce intrau în mănăstiri o luau ca pildă,

considerând-o chipul desăvârșit al fecioriei.

Aceste succinte mărturii despre cultul Maicii Domnului confirmă faptul că autenticii creștini nu au uitat-o nicidecum pe Sfânta Fecioară Maria. Alături de Mântuitorul Hristos, ea este prezentă nu doar în rugăciunile personale, ci și în iconografie, în operele Sfinților Părinți, în locașurile de închinare și spațiul liturgic al Bisericii, dar mai ales în inimile credincioșilor. Pentru noi, cei de la parohia Șerban Vodă, cultul Maicii Domnului este o moștenire părintească și o datorie necesară pentru binefacerile pe care noi le am primit de la Maica Domnului.

Azi, în ziua hramului, gândul meu se înalță la Maica Domnului, mulțumindu-i pentru grija pe care ne-a purtat-o în nenumăratele încercări și pentru minunații oameni credincioși pe care i-a adunat în jurul sfântului altar. Cu ajutorul lor am putut desfășura activitatea misionară și social-filantropică a bisericii și tot cu ajutorul lor sperăm să ducem la bun sfârșit lucrările Centrului Social. Aici vom putea desfășura minunata lucrare Filantropie după Liturghie. ❖

Părintele Dinu

PILDA DATORNICULUI NEMIOSTIV

Relatarea evanghelică din Duminica a 11- a după Rusalii (Matei 18, 23-35) ne pune în față tema iertării aproapelui și a milei lui Dumnezeu față de noi, care greșim și datorăm mult Părintelui Ceresc.

Să ierți pe cel care ți-a greșit este poruncă de la Dumnezeu. Însuși Mântuitorul Hristos s-a rugat pentru cei care L-au răstignit pe Cruce: „Dumnezeule, iartă-le lor că nu știu ce fac”.

Apostolului Petru îi spune Hristos să ierte pe fratele său care-i greșește nu doar de 7 ori ci ori de câte ori îi va greși. În rugăciunea Tatăl Nostru ne rugăm să ne ierte precum iertăm și noi semenilor noștri care ne greșesc. Este însă problematică iertarea celui care greșind nu se căiește de căderea sa și nu se îndreaptă, ci dimpotrivă persistă în greșeala sa. Mai mult, dacă a fost iertat, folosește iertarea drept acoperire a răutății sale în relațiile cu semeni săi. În acest caz, de cele mai multe ori intervine virtutea dreptății, cel neîndreptat fiind pedepsit.

Datornicul nemilostiv din Evanghelia de astăzi datoră o sumă enormă Stăpânului său. Nu putea să o restituie din câștigul său zilnic, urmând să i se vândă familia și tot ce avea. Îndrăznește, totuși, și-l roagă pe Stăpânul său să-l mai păsuiască.

Acesta se milostivește de slujitorul său, îl înțelege și pentru că l-a rugat îi iartă toată datoria. Așa e Dumnezeu cu noi, ca un Părinte față de copiii Săi.

Greșim și păcătuim, îi suntem îndatorați mult lui Dumnezeu pentru toate câte a făcut El pentru noi, dar dacă ne întoarcem și cu multă căință Îi cerem iertare, mărturisindu-ne păcatele și îndreptându-ne viața, El din iubire și milă față de noi ne iartă. Datornicul iertat de Stăpânul său nu poate ierta însă pe un semen de-al său care-i era dator mult mai puțin. Lui i s-a iertat mult, dar el nu a putut ierta foarte puțin semenului său deși acesta îl ruga

insistent. Mai mult, îl aruncă în temniță. Stăpânul Cel iertător dar și Cel drept, auzind cele întâmplare dojenește aspru pe slujitorul nemilostiv și viclean și aplică acum măsura dreptății Sale, pedepsindu-l până va plăti toată datoria. I s-a iertat mult de către Stăpânul, dator era și el să ierte pe semenul său.

Se cuvine deci să fim și noi milostivi și iertători ca Dumnezeu, căci iertarea ne vindecă de răutate și restabilește un raport filial între noi și Dumnezeu, iar între oameni o relație de bună voie, împăcare și împreună lucrare la propria noastră mântuire. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

*O, Măicuță Sfântă
Te rugăm fierbinte,
Să ne-ascuți de-a pururi
Marea rugămintă:*

*Nu lăsa, Măicuță,
Să pierim pe cale,
Căci noi suntem fiii,
Lacrimilor tale.*

*Când plângeai sub cruce
Maică-ndurerată,
Te-am primit de Mamă,
Noi și lumea toată.*

*Călători pe-o mare,
Veșnic tulburată,
Noi ne-am pus în Tine
Și nădejdea toată.*

*Tu ești steaua mării
Și ajuți s-o treacă;
Dintre câți Te roagă,
Nimeni nu se-neacă.*

*Fă să-ți batem zilnic
La miloasa-ți poartă,
Câtă vreme-n lume,
Valuri ne mai poartă.*

*Iar când nori și ceață
Înnegri-vor zarea,
Vino Tu Măicuță,
Să ne-arăți cărarea.*

*Să conduci luntrița
Printre stânci și valuri,
Să ne scoți la portul,
Veșnicilor maluri.*

*O, Măicuță Sfântă,
Cea mai scumpă floare,
Fă din șir de lacrimi,
Dalbe lăcrimioare.*

O, Măicuță Sfântă

*Scapă-ne de patimi
Și de poftre rele,
Și ne schimbă-n mândre
Mărgăritărele.*

*Să ne duci cu Tine
Unde calea-ți duce,
Să ne dai în ceruri
Fiului Tău dulce.*

*Și să-I spui, Măicuță,
C-aste floricele,
Le-au făcut să crească
Chinurile grele.*

*Și cu ale Tale
Lacrimi de sub cruce;
Tu le ești Măicuță,
Maica cea mai dulce.*

*Inima-i Preasfântă
Mângâios ne-o strânge;
Va uita de patimi,
Mai mult nu va plânge.*

*Noi, cuprinși de-o pace
Fără de hotară,
Lăuda-te-om veșnic
Pururea Fecioară. ❖*

JERTFA FĂRĂ PERECHE A SFINȚILOR MARTIRI BRÂNCOVENI

În iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române hotărâ canonizarea Domnitorului martir Constantin Brâncoveanu, împreună cu cei patru fii ai săi și cu rudenia sa, Ianache, trecându-i pe aceștia în rândul sfinților, cu zi de prăznuire 16 august.

Poetul Ioan Alexandru omagia jertfa brâncovenilor prin aceste cuvinte: „Cea mai cutremurătoare personalitate a trecutului nostru zbuțuit este Constantin Brâncoveanu, decapitat la Constantinopol pentru credința neamului nostru, dimpreună cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei; faptă fără pereche în istoria noastră. Pe lângă ctitoriile lui, care parcă au ajuns într-o factură autohtonă frumosul pur, pe lângă stilul de viață și lucrarea românească rămasă de la acest începător de țară și păstrător de datini, cea mai profundă și mai pilduitoare moștenire este pentru noi jertfa de sine care stăruie cât vor fi veacurile - îndreptar moral al poporului nostru, o pildă uriașă de neatarnare și libertate, de stăpânire de sine, fără frică în fața morții, care libertate înseamnă viață.”

Voievodul Constantin Brâncoveanu s-a născut la anul 1654, fiind după tată coborât din voievodul Matei Basarab, iar după mamă, nepot al voievodului Șerban Cantacuzino. Orfan de tată încă din pruncie, este crescut de către unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, cel mai învățat boier al vremii sale, care îi dă o aleasă educație. După moartea voievodului Șerban Cantacuzino la anul 1688, vrednicul Constantin Brâncoveanu este ales domn al Țării Românești. Și-a cârmuit țara cu adâncă pricepere și înaltă priveghere, cu blândețe și răbdare creștinească.

Multe sunt bisericile și mănăstirile ridicate sau înzestrate de milostivul și evlaviosul domnitor pe tot cuprinsul Țării Românești. Dârnicia și purtarea de grijă a evlaviosului Voievod Constantin Brâncoveanu nu se vor opri la hotarele Țării Românești, ci se vor revărsa și la frații români din Moldova și din Transilvania, la toate patriarhiile ortodoxe, la dreptcredincioșii creștini aflați în suferință pe meleagurile siriene, caucaziene și arabe, la Locurile Sfinte ale Răsăritului: la Ierusalim, la Athos, la Sinai și la mănăstirile din Grecia și din insulele grecești.

Dar după aproape 25 de ani de strălucită domnie marele Voievod, împreună cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei și cu sfetnicul Ianache, vor fi părtași patimilor lui Hristos și vor fi încununați cu coroana sfântă a muceniciei.

În Săptămâna Patimilor din anul 1714, în urma trădării unor boieri, Constantin Vodă cu fiii și ginerii săi este dus la Înalta Poartă. Urmează patru luni de chinuri, căci turcii vroiau să pună mâna pe o presupusă avere - uriașă - a domnitorului. La sfârșit, după ce au smuls tot ce se putea de la bătrânul voievod, fără însă a găsi averea la care se așteptau, turcii l-au pus să aleagă între trecerea la mahomedanism și moarte. Dar Constantin și fiii săi au rămas neclintiți în credința lor. Și, în ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când Dreptcredinciosul Voievod Constantin

Brâncoveanu împlinea 60 de ani, acesta, împreună cu fiii săi și cu sfetnicul Ianache, primesc sfârșitul mucenicesc. Ambasadorii marilor puteri europene sunt de față când pătimitorul Constantin îi îmbărbătează pe fiii săi: „Fiii mei, iată, toate avuțiile le-am pierdut. Să nu ne pierdem și sufletele! Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă la moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit! Credeți tare în aceasta și nu vă mișcați din credința ortodoxă pentru viața și lumea aceasta! Acuma dară, o dulcii mei fii, cu sângele nostru să spălăm păcatele noastre”.

Și așa, după ce asistă la decapitarea sfetnicului Ianache Văcărescu, și a celor trei fii mai mari, domnitorul este nevoit să-l întărească pe cel mai mic prunc al său, Mateiaș, de 12 ani, care, înspăimântat de de iminenta sa moarte, strigă sultanului să-l ierte că se va face musulman. Atunci tatăl său, plin de bărbăție, i-a zis: „Din

sângele nostru n-a mai fost nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, să mori de o mie de ori, decât să-ți lezezi credința strămoșească pentru a trăi câțiva ani mai mulți pe pământ”. Atunci copilul s-a îmbărbătat, și, pregătit de crunta execuție, zice liniștit călăului: „Vreau să mor creștin. Lovește!”

Trupurile mucenicilor, aruncate de păgâni în mare, au fost culese de creștini milostivi și îngropate în taină în insula Halchi, în biserica mănăstirii Maicii Domnului, care fusese ajutată înainte de domnul Constantin. Credincioasa sa soție, doamna Marica, cu care voievodul avusese 11 copii - patru fii și șapte fete -, va fi surghiunită cu fetele sale și cu ginerii pentru mulți ani. În 1720, ea va aduce în țară sfintele moaște ale domnitorului și le va înmormânta în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitoria sa, unde de atunci veghează neîntrerupt lumina candelii deasupra locului de odihnă al Voievodului mucenic. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 12 - 19 AUGUST 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 12 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie
Marți 14 august	10 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	Slujba de scoatere din altar a Sfântului Epitaf al Adormirii Maicii Domnului și așezarea lui în mijlocul bisericii
	11 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Acatiste și Paraclise ale Maicii Domnului
	18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Închinare la Epitaful Maicii Domnului
Miercuri 15 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Vecernie Mare cu Litie - Prohodul Adormirii Maicii Domnului Hramul parohiei Șerban Vodă - † Adormirea Maicii Domnului Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 17 august	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 18 august	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea morților
	18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Vecernie
Duminică 19 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul bogat) - Utrenia, Sf. Liturghie

SFÂNTUL GHEORGHE PELERINUL

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat pe nevoitorul Gheorghe Lazăr în data de 5 octombrie 2017. Iar proclamarea oficială a canonizării a avut loc la Iași, pe data de 27 martie 2018. Proclamarea locală a canonizării Sf. Gheorghe Pelerinul s-a făcut pe 23 iunie 2018, la Piatra Neamț, orașul unde s-a nevoit peste 20 ani. Așadar, mănăstirea Văratec va fi în această săptămână în mare sărbătoare: pe 16 august îl va prăznui pe Sf. Cuv. Iosif de la Văratec, iar a doua zi, pe 17 august, pe Sf. Gheorghe Pelerinul.

Acesta din urmă s-a născut în anul 1846, în Șugag (azi în jud. Alba) din părinți binecredincioși, pe vremea când Transilvania făcea parte din Imperiul Habsburgic.

Încă din fragedă vârstă mânca puțin, postind, și iubea singurătatea, având o mare bucurie să se roage în biserica satului, mai ales noaptea. După ce a deprins cititul, se ruga cu Psaltirea, încât a învățat-o pe de rost.

La vârsta de 24 de ani, s-a cununat cu Pelaghia, o tânără credincioasă, fiind binecuvântați de Dumnezeu cu cinci copii. Ca soț și tată nu și-a neglijat deprinderile sale duhovnicești. Era milostiv, în toată vremea miluia pe cei săraci, deși el însuși trăia în sărăcie.

După 14 ani de căsnicie, în anul 1883, cu încuviințarea soției sale, a plecat la Ierusalim, ca pelerin, împreună cu mai mulți țărani din satul său. Luând cu sine Evanghelia și Psaltirea, a mers pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim. Acolo a rămas patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt pentru Dumezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi s-a dus la Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor. La peștera Sfântului Xenofont un pustnic i-a prorocit că nu va ajunge călugăr, ci va trăi mergând din loc în loc, în lipsă, sărăcie și rugăciune neîncetată; așa își va mântui sufletul și va aprinde evlavia în inimile multor oameni.

După ce a mers în pelerinaj și la Sfântul Munte Athos, s-a întors în satul său, după

trei ani de când plecase. Curând a început să călătorească, ca în vremurile apostolice, făcându-se pelerin străin și călător în hotarele țării. Mergea din biserică în biserică unde se ruga aproape toată noaptea, umbla fără grabă, desculț și cu capul descoperit, postea și se depărta de toate desfătărilor lumi. Aproape în fiecare an făcea câte un pelerinaj la Ierusalim, călăuzind cetele închinătorilor.

Auzind de numeroasele mănăstiri din Moldova, în anul 1895, dreptcredinciosul Gheorghe a trecut Carpații și s-a așezat la Piatra Neamț, unde a primit o cămăruță în turnul clopotniță al bisericii Sfântul Ioan domnesc, lăcaș ctitorit de Sf. Voievod Ștefan cel Mare. În scurtă vreme a ajuns cunoscut de preoți, călugări și mireni, care îl prețuiau ca pe un adevărat om duhovnicesc. În acest loc a rămas până la sfârșitul vieții sale, având acolo: biserică și chilie, liniște, duhovnic, și multe mănăstiri în împrejurimi.

Pravila lui așa era: noaptea dormea cel mult trei ore în chilie sau din turn, apoi, în biserică, înălța rugăciuni către Dumnezeu și făcea sute de metanii. Ziua străbătea străzile orașului, șoptind neîncetat psalmi, desculț și cu capul descoperit, vara și iarna. Nu se întorcea până nu sfârșea toată Psaltirea de rostit într-o zi. Lunea, miercurea și vinerea nu mânca nimic, până a doua zi. Iar dacă era praznic împărătesc, gusta ceva seara. În celelalte zile mânca o dată pe zi. Vorbea cu oamenii numai despre Dumnezeu

și viața duhovnicească, iar când nu vorbea cu limba și buzele, propovăduia prin tăcerea sa desăvârșită, mărturisitoare și adâncă, purtând totdeauna în brațele sale fie Evanghelia, fie Psaltirea.

Toate mănăstirile dimprejur îi erau nespuse de iubite, dar mai ales Bistrița, unde era icoana Sfintei Ana. Aproape de mănăstirea Sihăstria, moșul Gheorghe și-a săpat pentru nevointă o groapă, în care se ascundea, rugându-se aproape toată ziua; iar când se întorcea în mănăstire, îi spunea plin de mulțumire părintelui Ioanichie, starețul: „Astăzi am fost în cer!”

Odată, Moșul Gheorghe voind să meargă cu trenul spre Roman, s-a urcat fără bilet în vagon, căci nu avea bani. Conducătorul, care nu-l cunoștea, l-a coborât din tren la prima stație, deși călătorii care-l știau l-au rugat să-l lase să ajungă la Roman. Bătrânul a plecat pe marginea căii ferate, zicând: „Drăguță, rămâneți cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Dar trenul n-a mai putut să plece sub nici un chip. Au schimbat locomotiva, dar nimic. Atunci unul dintre funcționarii gării a zis: „Ați dat jos din vagon pe Moșul Gheorghe. De aceea nu poate pleca trenul. Acela este un om sfânt. Duceți-vă și-l chemați înapoi.” Au alergat îndată după el, l-au adus, l-au urcat în vagon și imediat a pornit trenul din gară.

A știut când va muri: „O să mor când s-or tulbura popoarele și, la moartea mea, va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară.” În anul 1916, de praznicul Adormirii Maicii lui Dumnezeu, trupul Sfântului a fost găsit răposat, tocmai când țara intra în război iar clopotarul bisericii Sf. Ioan din Piatra Neamț urma să tragă clopotele. La îngroparea lui s-au adunat mulțimi nenumărate. A fost îngropat în cimitirul orașului Piatra Neamț, cu același cojoc rupt, desculț, fără acoperământ pe cap, cu toiagul pribegiei sale, având pe față același zâmbet curat ca în toată viața.

După optsprezece ani, unul dintre ucenicii lui, vrând să-i mute cinstitele moaște la Râșca, a venit cu căruța la Piatra Neamț și, dezgropându-le și punându-le într-un sicriș, a pornit la drum. Dar caii au pornit în galop spre mănăstirea Văratec, în a cărei gropniță au fost așezate până astăzi moaștele sale. Sf. Gheorghe Pelerinul a viețuit în smerenie și osteneală, făcând cunoscută, prin viață și prin cuvânt, Evanghelia lui Hristos. A săvârșit minuni și vindecări, atât în vremea vieții pământești, cât și după moarte, fiind cinstit de credincioși. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților. **(Sursa informațiilor: doxologia.ro) ❖**